

[Poul Schlüter.]

ikke det er, men i den økonomiske og beskæftigelsesmæssige nødsituation, Danmark nu oplever, er det en nødvendighed at holde fast i beslutningen om indkomstpøolitik fra august måned, og stemmeafgivningen den 15. februar var et udtryk for, at sådan ser befolkningen også på det. Nu må det nye folketing slutte op bag indkomstpøolitikken, og nu må vi have den virkeliggjort.

Vi har både lov og grund til at håbe, at parterne på arbejdsmarkedet selv bringer deres sager i orden. Et sådant ønske skal altså ikke forbigås i dag, for det vil være det bedste, og det har de nu chancen for. Gid de vil bruge den chance!

Statsministerens tale i forgårs synes vi passer rigtig pønt til de løsninger og resultater, der er forhandlet på plads. Vort råd til statsministeren er, at han vender ryggen til de socialistiske partier på yderfløjen og vælger et samarbejde med folketingets borgerlige partier. Det tror vi er den rigtige vej, hvis der skal være bredest mulig folkelig opbakning bag arbejdet i folketinget. Vi tror, det er nødvendigt for at sikre en stabil udvikling, som erhvervslivet – og det er jo arbejdspladserne – kan udnytte til højere produktion og beskæftigelse. Vi holder fast ved den opfattelse, at skal vi have orden i dansk økonomi, kommer vi ikke uden om større besparelser allerede i nær fremtid end dem, der er tilrettelagt. Vi beklager, at socialdemokratiet på dette punkt nok vil fortsætte i den gamle skure.

Jeg skal slutte med at sige, at det er nødvendigt, at det nye folketing viser sig at være bedre end det gamle. Det har sin særlige betydning, fordi regeringen stort set er den samme.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg skal afstå fra at begynde at regne tal ud på procentvis fremgang og den slags. Der er jo tal, der kan blive så store, så det svimler for én, og så er det klogt at holde sig væk fra dem. Derimod vil jeg godt et øjeblik blive ved den fortolkning af valgresultatet, som er foretaget fra flere sider. Jeg vil glæde mig over den fortolkning, som statsministeren på regeringens vegne har foretaget, nemlig at den store stemmefremgang for socialdemokratiet må forklares med, at socialdemokratiet gjorde sig, man tør vist godt rose det og sige helt usædvanlige bestræbelser for at få forlig i stedet for at kaste

landet ud i et valg på et tidspunkt, der lå langt forud for det, hvor det faktisk skete. Jeg tror, det var vælgernes håndslag til en regering, der valgte det mindre taktiske, det mere arbejdskrævende og det, der i hvert fald ikke i udgangspunktet kunne tyde på noget, man ville få den store vælgermæssige succes på. Jeg tør godt ønske regeringen til lykke med det, for det er glædeligt, når man får anerkendelse for, at man vælger arbejdet og landets politik og landets interesser fremfor det partipolitiske.

Jeg har også forstået det sådan, som også hr. Poul Schlüter sagde det, at regeringen klart har fortolket resultatet derhen, at man erkender, uanset hvad man kunne benytte sig af af støtte i forskellig retning til venstre for socialdemokratiet, at man ville tabe så meget i fremtidige samarbejds muligheder, at man ikke et øjeblik vender blikket den vej, men alene kigger til modsat side. Det vil jeg også hilse med meget stor glæde og tilfredshed.

Dernæst er det vel naturligt at sige lidt om og bedømme forliget, som vi har opnået. Jeg har kun at gentage, hvad jeg og flere fra mit parti sagde, allerede da vi snakkede augustforlig – for øvrigt også da vi snakkede septemberforlig – at vi ikke har forsøgt at bilde nogen i dette land ind, at vi løser landets problemer med forlig af den størrelsesorden. Det skal man ikke bagefter komme og fortælle og anklage os for at vi har sagt, for det er der ingen der har sagt. Der er ingen, der drømmer om, at Danmarks vældige problemer løses ved dette forlig, men der er heller ingen, der må drømme om, at de med nogen andre midler kunne løse det, endsige løse det bedre. Jeg synes, det var en vigtig ting, vi fik fastslået af eksperter efter valget – de var forbavsende tavse under valgkampen – at der er ingen billig løsning på de 2 problemer, hvis løsning udelukker hinanden: på den ene side arbejdsløsheden, på den anden side valutaunderskuddet. Ethvert forsøg på en kraftig indsats over for 130.000, 140.000, 150.000 arbejdsløse vil uvægerligt støde på, at man kun kan få arbejdsløsheden ned ved at forøge forbruget, og at enhver forøgelse af forbruget vil medføre et større udenlandsk valutaforbrug og dermed et større valutaunderskud.

Omvendt: ethvert forståeligt og stærkt ønske om at bringe valutaunderskuddet ned støder på den vanskelighed, at det kan man kun gøre ved at sætte forbruget ned. Sætter man forbruget